

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 14Csp/189/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117218333
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milina Jánošková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2018:3117218333.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Milinou Jánoškovou v spore žalobkyne: F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. M. XXXX/X, XXX XX C., štátny občan SR, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy č. 1, IČO: 31 320 155, právne zastúpený Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o. Nám. sv. Egídia č. 40/93, Poprad, IČO: 44 250 029 o určení, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov takto

rozhodol:

- I. Žaloba sa zamietá.
- II. Žalovaný - Všeobecná úverová banka, a.s. má právo vo vzťahu k žalobkyni na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 26.9.2017 domáhala určenia, že úver, poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 19.11.2014 uzatvorený medzi stranami je bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva je podľa § 52 ods.2 Obč. zákonníka spotrebiteľskou zmluvou a táto podľa jej názoru neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy. Naliehavý právny záujem na takomto určení odvodzovala z ust. § 3 ods.3,5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, z ktorého vyplýva právo spotrebiteľa na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a poukazom na judikatúru (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/309/2014 zo dňa 25.5.2017, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/27/2013 a 15Co/339/2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/224/2013 zo dňa 12.2.2014). Uviedla, že zmluvou bola poskytnutá pôžička vo výške 2.300€, ktorý mala splatiť v 60-tich mesačných splátkach po 68,18€. Celkovo bola žalobkyňa povinná zaplatiť 4.090,8€ čo predstavuje pre žalovaného 77,86% z požičanej istiny. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 28,7%, ktorú žalobkyňa považovala za rozpornú s dobrými mravmi, pretože z webovej stránky Národnej banky Slovenska vyplýva, že úroková sadzba pre nové obchody so splatnosťou do 5 rokov dosahovala v mesiaci uzatvorenia zmluvy v priemere 10,73%, čo je o 18% menej ako v jej úverovej zmluve a toto je v rozpore s dobrými mravmi (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/15/2017 zo 7.3.2017 a Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/623/2014 zo 21.4.2015). Uvedená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a neobsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ods.2 písm.k/ a to uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, čo je obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v zmysle ust. § 11 ods.1 písm. b/a d/ zák.č. 129/2010 Z.z. je spotrebiteľský úver bezúročný a bez poplatkov ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a/až k/,r/ a y/... a ak je v zmluve nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (napr. rozsudok SD EÚ vo veci C-42-15,

rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co/104/2016 z 30.3.2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/39/2017 z 26.4.2017, príp. rozsudok Okresného súdu Trnava sp.zn. 22C/172/2016 z 20.4.2017). Ako dôkaz predložila zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX zo dňa 19.11.2014 a výzvu na úhradu dlhu z 30.6.2017.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Podľa jeho názoru Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.11.2014 č. XXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný podnikajúci v tom čase pod obchodným menom Consumer Finance holding, a.s. so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie č. 12, IČO: 35 932 130 poskytol žalobkyni úver vo výške 2.300€ bola dojednaná v súlade s právom, platným v čase jej uzatvorenia, obsahuje zhodné prejavy strán a neobsahuje ustanovenia, na základe ktorých by ju bolo možné vyhlásiť za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázal na ust. § 137 písm. d/ CSP, v zmysle ktorého na podaní takejto žaloby nie je daný naliehavý právny záujem, pretože podľa cit. ustanovenia sa možno domáhať, aby sa rozhodlo o právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určovacej žalobe ale na žalobe o plnenie, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.8Cdo/251/2015 zo dňa 16.3.2016, z ktorého vyplýva: „....určenie (vyslovenie) neplatnosti úverovej zmluvy (či už celkom alebo čiastočne) by neodstránilo stav právnej neistoty, t.j. nemohlo by zabrániť veriteľovi z tejto zmluvy domáhať sa vrátenia poskytnutého plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, t.j. vrátenia toho, čo navrhovateľ podľa zmluvy dostal, resp. čo zaňho plnil niekomu inému. Vyriešiť spor, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v (už prebiehajúcim) konaní o návrhu na plnenie..“. Námietku, že zmluva neobsahuje náležitosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods.2 písm.k/ ZoSÚ považoval žalovaný za nedôvodnú. Poukázal na to, že v Zmluve je v článku Pôžička uvedená výška splátky 68,18€ ako aj počet splátok 60, termíny splátok 20.teho dňa v mesiaci a samostatne je uvedená konečná splatnosť mesiacom a rokom 11/2019. Vychádzajúc z počtu splátok a ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti je zhodný s dátumom splatnosti konečnej splátky, teda konečná splatnosť je uvedená zrozumiteľne a určito. Poukázal na závery rozsudku Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/39/2016 zo dňa 11.4.2017 a 13Co/111/2014, z ktorých vyplýva, že zákon platný a účinný v čase podpisu zmluvy nepožadoval samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov, istiny; nevyžadoval aby boli sumy istiny, úroku a poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Táto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie iba vtedy, ak by sa istina, úroky a poplatky platili v rôznych termínoch splatnosti, čo nie je tento prípad. Ak sa jednou splátkou uhrádza istina a úrok, nemá rozlišovanie danej splátky na istinu a úrok žiadny praktický význam. Žalovaný poukázal na znenie článku 2 definície zmluvných podmienok a bodu 6.1. Zmluvných podmienok, v ktorých je stanovené, čo sa považuje za splátku a v akých termínoch splatnosti má byť uhradená, čím svoje povinnosti uložené zákonom splnil. Žalovaný poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15, z ktorého obsahu je zrejmé, že článok 10 ods.1,2 Smernice 2008/48/ES sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jeden dokument ale všetky náležitosti uvedené v čl.10 ods.2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Súdny dvor v rozsudku ďalej konštatoval, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi, bez ťažkostí identifikovať konkrétne dátumy splátok a túto povinnosť žalovaný splnil. Súdny dvor konštatoval, že článok 10 ods.2 písm.h/ a i/ smernice 2008/48/ES sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žiadnym spôsobom výkladu ustanovenia § 9 ods.2 písm.l/ ZoSÚ nemožno dospieť k záveru o nutnosti rozčlenenia splátky dohodnutej v zmluve na istinu, úrok, prípadne poplatky. Rozhodujúca pre vyhodnotenie spornej otázky je smernica Európskeho parlamentu a Rady ES č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá v článku 22 upravuje úplnú harmonizáciu a charakter, pokiaľ ide o náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Znamená, že členské štáty EÚ nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej právnej úprave zahrnúť iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, než sú uvedené v článku 10 ods.2 smernice. Ako vyplýva z článku 10 ods.2 písm.h/ smernice zmluva o úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Vôbec sa v nej neuvádza splátka istiny, úrokov a poplatkov, ale je použitý iba termín „splátka“. Preto ani právny poriadok Slovenskej republiky nemôže túto zmluvnú náležitosť modifikovať tak, aby veriteľ bol povinný do zmluvy uvádzať členenie splátky na istinu, úrok a poplatky, pretože by to bolo v rozpore so smernicou s poukazom na čl. 22 ods.1. Aj keď citovaná smernica nemá horizontálny priamy účinok a teda nemôže zakladať práva a povinnosti jednotlivcom, je potrebné z nej vychádzať práve za účelom výkladu ustanovenia § 9 ods.2 písm.k/ zák.č. 129/2010 Z.z. tak, aby výklad bol v súlade s touto smernicou. Možno tak uvažovať iba o nepriamom účinku smernice, ktorý zakladá rozhodnutie Súdneho dvora vo veci

Marleasing SA (C-106/89) s odvolaním sa na prejudikatúru vo veci Von Colson a Kamann (C-14/83). Podľa tohto rozhodnutia pri aplikácii vnútroštátneho práva bez ohľadu na to, či aplikované ustanovenia boli schválené pred alebo po smernici , vnútroštátny súd povolaný na výklad vnútroštátneho práva je povinný interpretovať ho, nakoľko je to možné vo svetle dikcie (textu) a účelu smernice , aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou a tým zabezpečil súlad s tretím odsekom čl.189 Zmluvy o založení EHS. Preto je potrebné eurokonformným výkladom dospieť k záveru, že § 9 ods.2 písm.k/ ZoSÚ neupravuje nutnosť rozpisu splátky na istinu, úrok a poplatky. K žalobnej námietke o výške neprímeranej odplaty za úver -úrokovej sadzbe 32%, ktorá má údajne prevyšovať obvykle požadovanú úrokovú sadzbu na finančnom trhu v čoho dôsledku táto má byť v rozpore s dobrými mravmi , žalobca poukázal na ust. § 53 ods.6 Obč. zákonníka , z ktorého vyplýva, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie finančných prostriedkov , nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytovaných finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. V tomto prípade bude rozhodujúce skúmať, aká bola priemerná výška odplaty pri nebankových poskytovateľoch finančných služieb v mieste a čase uzatvorenia zmluvy, pričom nemožno vychádzať z priemeru bankových úverov. V nadväznosti na vyššie uvedené zákonné ustanovenie je potrebné poukázať na to, že zákonodarca nestanovil podrobeniu testu „neprijateľnosti“ samotnú výšku úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, ale výšku odplaty spotrebiteľského úveru. Z ustanovení § 2 písm.i/, § 19 ods.1,2 a § 2 písm.g/ ZoSÚ vyplýva, že odplatom za spotrebiteľský úver sa považujú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom podľa § 2 písm.g/ ZoSÚ , ktoré sa na zmluve uvádzajú v jednom čísle ako aj v ročnom percentuálnom údaji -ročnej percentuálnej miere nákladov. V Zmluve dojednaná odplata neprevyšovala úrokovú sadzbu , takže je zjavné, že veriteľ nepožadoval od dlžníka nad rozsah úrokovej sadzby žiadne ďalšie poplatky ani iné plnenia. Žalovaný poukázal na dikciu ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka, že je potrebné odplatu dojednanú v zmluve o pôžičke s údajom RPMN zverejneným v NBS a v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke toto vážne ustanovenie stanovovalo ako hlavný charakter neprijateľnosti výšky odplaty „podstatné prevyšovanie výšky odplaty“, čo podľa žalovaného predstavuje niekoľkonásobne prekračujúcu a zároveň zjavne neprímeranú odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov vzhľadom na obdobné finančné produkty, ktoré veritelia poskytovali v danom mieste a čase uzatvorenia zmluvy a podľa žalovaného dojednaná odplata za poskytnutie úveru vo výške 32% nie je možné považovať za dojednanie , ktoré by malo byť v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný poukázal na nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. , ktoré ustanovuje najvyššie prípustnú výšku odplaty ako 2-násobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnené podľa osobitného predpisu ; čo by znamenalo v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke bolo RPMN spotrebiteľských úverov bánk a pobočiek zahraničných bánk vo výške 15,16%, čo by v nadväznosti na dikciu právnej úpravy znamenalo, že najvyššia prípustná odplata (RPMN) pri takejto finančnej službe by bola vo výške 30,32%. Žalovaný je toho právneho názoru, že by bolo v rozpore s podstatou inštitútu dobrých mravov vyhodnotiť zmluvné dojednanie v zmluve o pôžičke o výške odplaty 28,70%, ktorá neprevyšuje v súčasnosti stanovenú maximálnu výšku odplaty za neplatené pre rozpor s dobrými mravmi nakoľko, by negoval zámer zákonodarcu a celkový význam inštitútu dobrých mravov ako celospoločensky uznávaných pravidiel etiky a morálky. Podľa žalovaného vzhľadom na dikciu ust. § 53 ods.6 Obč. zákonníka je rozhodujúce skúmať, aká bola priemerná výška odplaty pri nebankovom poskytovateľovi finančných služieb v mieste a čase uzatvorenia zmluvy vo vzťahoch na finančnú situáciu spotrebiteľa , spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti a tú podrobiť testu prijateľnosti a obvyklosti s poukazom na § 53 ods.6 a § 3 Obč. zákonníka. Žalovaný poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1MCdo 1/ 2009 zo dňa 31.7.2009, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co/71/2011 zo dňa 8.12.2011 a Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 8Cob/ 60/2010 zo dňa 21.12.2010.) pričom ani v jednom prípade nie je úroková sadzba rovnajúca sa RPMN (odplata za poskytnutý úver) vo výške po 28,70% považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Ako dôkaz predložil súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov bankami a pobočkami zahraničných bánk za 3.štvrtrok 2014 zverejnené na stránke Ministerstva financií SR.

3. Súd na pojednávanie predvolal strany, pričom žalobkyňa sa pojednávania bez ospravedlnenia nezúčastnila, hoci bola riadne a včas predvolaná. Súd vec rozhodol za prítomnosti advokáta žalovaného , výlučne na základe predložených listinných dôkazov stranami.

4. Podľa § 137 písm. c/ a d/ CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o: c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné

preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

5. Podľa § 3 ods.3 a § 3 ods. 5 veta prvá zák.č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

6. Podľa § 52 ods.1-4 Občianskeho zákonníka (účinného do 31.12.2014) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

7. Podľa § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka (účinného do 31.12.2014) spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

8. Podľa § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka (účinného do 31.12.2014) neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

9. Podľa § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka (účinného do 31.12.2014) ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

10. Podľa § 9 ods. 2 písm.k/ zák.č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

11. Podľa § 11 ods.1 zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

12. Podľa § 1 ods.1,4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. účinného do 31.12.2014 odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu,2a) naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

13. Podľa § 1a ods.1,4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z účinného do 31.12.2014 ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Najvyššia prípustná výška odplaty sa posudzuje podľa pravidiel uvedených v odsekoch 1 až 3 ku dňu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

14. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že dňa 19.11.2014 žalobkyňa a právny predchodca žalovaného konajúci v tom čase pod obchodný menom Consumer Finance Hoding, a.s. so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie č. 12, IČO: 36 923 130 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXX. Veriteľ poskytol žalobkyni finančné prostriedky formou bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 2.300€ pri dojednanej fixnej ročne úrokovej sadzbe 28,70%, výške RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) 28,70% prevodom na jej účet, ktoré sa žalobkyňa zaviazala vrátiť v 60-tich mesačných splátkach po 68,18€ so splatnosťou prvej splátky dňa 20.12.2014, ďalších splátok splatných vždy do 20-teho dňa v mesiaci s termínom konečnej splatnosti úveru 11/2019. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa vrátiť predstavovala 4.090,80€ a celkové náklady spotrebiteľa čiastku 1.790,80€ pri priemernej hodnote RPMN vo výške 18,66%. Je nesporné, že dlh riadne podľa zmluvy nesplácala. Zmluvný vzťah medzi stranami je založený na základe zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 497 Obch. zákonníka a vzťahujú sa naň predpisy na ochranu spotrebiteľa; ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože právny predchodca žalovaného konal ako dodávateľ služieb v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa - nepodnikateľa.

15. Žalobou žalobkyňa sa domáhala určenia, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, pričom takáto žaloba je prostriedkom súdnej ochrany spotrebiteľa pred eventuálnymi nekalými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, vyplývajúca priamo z ust. § 3 ods. 3,5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a naliehavý záujem na takomto určení podľa § 137 písm. d/ CSP je nepochybne daný, pretože vyplýva z osobitného predpisu. Žalobkyňa namietala absenciu zmluvných podmienok podľa ust. § 9 ods.2 písm. k/ zák.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom túto je námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Súd poukazuje v zmysle článku 2 ods.2 CSP na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018, ktorý rozhodoval o dovolaní v otázke nutnosti rozpisovať splátky v zmluve a uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Súd konštatoval, že pokiaľ predmetné ustanovenie § 9 ods.2 písm. k/ zák.č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne (poukaz na účel Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.1998 a rozsudku ESD č. C-42/15 vo veci Home Credit/ K. A.) vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.11.2014 nepochybne vyplýva počiatok doby splatnosti úveru, počet jednotlivých splátok, ich výška a termín ich mesačnej doby splatnosti a v zmluve je jasne stanovený termín počiatku a konečnej splatnosti úveru. Z obsahu zmluvy je nepochybné, že jedinou splátkou vo výške 68,18€ v tom istom termíne splatnosti sa mala platiť výlučne istina a dojednaný úrok a členenie splátky na úrok a istinu v danom prípade nemá žiaden praktický význam, preto námietka žalobkyne, že úver by mal byť z tohto dôvodu bezúročný a bez poplatkov neobstojí. Zmluva zákonom č. 129/2010 Z.z. účinnom v čase jej uzatvorenia požadované náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm.k/ cit. Zákona obsahuje.

16. Ďalšou žalobkyňou namietanou neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola zmluvne dojednaná úroková sadzba vo výške 28,70% ročne, ktorá mala byť podľa nej dojednaná v rozpore s dobrými mravmi. Súd v danom prípade dojednanú úrokovú sadzbu podrobil testu primeranosti podľa § 53 ods.6 Obč. zákonníka a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia spornej zmluvy, ktoré ustanovuje najvyššie prípustnú výšku odplaty ako 2-násobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnené podľa osobitného predpisu, teda stavu ku dňu 30.9.2014; čo znamená v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke (19.11.2014), že RPMN spotrebiteľských úverov bánk a pobočiek zahraničných bánk bola u úverov od 1 do 5 rokov vo výške 15,16%, čo v nadväznosti na dikciu právnej úpravy znamená, že najvyššia prípustná odplata (RPMN) pri takejto finančnej službe by bola vo výške 30,32% a výška dojednanej odplaty túto ročnú úrokovú sadzbu neprekračuje. Dojednaný úrok teda nemôže byť rozporný s dobrými mravmi. Žiadne ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky v tejto zmluve súd nezistil a dospel k záveru, že zmluva bola dojednaná platne a neboli splnené podmienky uvedené v ust. § 11 ods.1 zák.č. 129/2010 Z.z., na základe ktorých by súd mohol konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zák.č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok) podľa pomeru úspechu vo veci. Žalovaný mal v konaní plný úspech a preto mu súd priznal náhradu trov konania vo výške 100%.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trenčín v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.